

Teresa Liana, Teresa Dąbrowska, Alina Kietlińska

Lęgowice Małe, pow. Opoczno

Informator Archeologiczny : badania 1, 135-136

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Na cmentarzu odkryto 7 grobów popielnicowych z okresu późnolateńskiego i 15 grobów jamowych z okresu wpływów rzymskich. We wschodniej części odkryto drugie cmentarzysko warstwowe z 17 wieku znacznie wcześniejsze od cmentarzysk typu dobrodzieńskiego.

Na głębokości 5 - 65 cm od powierzchni występowała warstwa o grubości 2 - 40 cm przeważnie koloru pomarańczowego z czarnymi plamami zawierająca ułamki przepalonych kości ludzkich i ułamki ceramiki oraz inne przedmioty. Odkryto dwa fragmenty tego cmentarzyska na dwu sąsiadujących wzgórzach o powierzchni 118 i 65 m². Pierwszy fragment poza kośćmi i ceramiką zawierał 310 przedmiotów i ułamków przedmiotów ze szkła i metalu. Drugi fragment zawierał tylko niewielką ilość ułamków ceramiki i kilka ułamków kości.

Z zabytków znalezionych na cmentarzysku na szczególną uwagę zasługuje bogato zdobiona złota zawieszka wiaderkowata oraz okucie szkatułki i ślad po szkatułce, który pozwala na zrekonstruowanie jej wymiarów.

W odległości około 300 m. od cmentarzyska odkryto poza tym fragmenty osady z okresu późnolateńskiego.

Ł Ę G O N I C E M A Ł E, pow.
Opoczno.

Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie

Badania prowadziła mgr Teresa Liana przy współudziale dr Teresy Dąbrowskiej i dr Aliny Kietlińskiej, w okresie od 17.VII do 30. VIII., finansowało PMA w Warszawie.

Badania te były kontynuacją prac rozpoczętych w 1965 r. Przekopano 13 arów i odkryto 50 grobów. Nad fragmentem cmentarzyska uśypany był kurhan ziemny. Cmentarzysko jest datowane na późny okres

lateński oraz na wczesny okres wpływów rzymskich /100 r. p.n.e. - 170 r. n.e./.

Pierwotna wysokość kurhanu wynosiła około 2 m, grób znajdujący się w jego centrum był wyrabowany. Kurhan jest datowany na podstawie chronologii grobu znajdującego się w nasypie /znaleziono tam m.in. umbo typu J.7a/ na II w. n.e. Na ten sam okres są datowane najpóźniejsze groby pod kurhanem. W nasypie znajdowały się zabytki na wtórnym złożu, pochodzące z części cmentarzyska zniszczonej podczas sypania kurhanu. Część tego cmentarzyska została ponadto zniszczona około 50 lat temu przy zakładaniu współczesnego cmentarza. Groby znajdujące się w tej części cmentarzyska są zniszczone, zachowały się tylko ich dolne części. Ceramika pochodząca z nich jest datowana na późny okres lateński. Groby z niezniszczonej części cmentarzyska są datowane głównie na wczesny okres wpływów rzymskich, chociaż spotyka się tu także groby późnolateńskie.

Wśród grobów z wczesnego okresu rzymskiego przeważały groby popielnicowe, przy czym znaczna ich szereg zawierała kości czyste bez resztek stосу. W siedmiu grobach znaleziono broń, w dwóch były groty wbite w ziemię.

Prace na tym stanowisku zostały zakończone, cmentarzysko jest całkowicie przebadane.

M I E R C Z Y C E, pow. Legnica patrz brąz

N I E D A N O W O, pow. Nidzica Muzeum Mazurskie w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Romualda Ziemilska-Odojowa, finansował WKZ w Olsztynie.